

det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (H. L. Møller) ivrede imod, at nogen skulde lægge Beslag paa disse Midler, der indkom ved den forøgede Indkomst- og Formueskat, og i høj Grad hævdede, at de endelig maatte anvendes til militære Formaal, han hævdede, at disse Penge aldrig nogen Sinde maatte gaa til civile Formaal. Jeg tror ikke, at der er nogen Fare for, at der bliver saa meget, at det ærede Medlem behøvede at have været ivrig for at opspare det i en Fond. Og det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) indrømmer, at en saadan Forestilling er kommen frem. (N. Neergaard: Jeg har aldrig talt derom.) Jeg siger ikke, at det ærede Medlem har talt derom, men det ærede Medlem maa dog vide ligesom jeg, at der har været talt om en Art Krigsfond, som skulde opspares til militære Udgifter og ikke kunde bruges til civile. Jeg siger ikke, at det ærede Medlem har sagt det, men naar han sagt de Ord, jeg har citeret, giver han andre ærede Medlemmer, der ikke have en saa nøgtern Fantasi som det ærede Medlem, og som ikke ere saaledes inde i disse Sager, Anledning til at tro, at der i høj Grad er Midler at regne paa til de militære Øjemed.

Nu har det ærede Medlem jo netop sagt, at vi havde noget fra Indkomstskatten til at dække ikke alene de ekstraordinære Udgifter, men ogsaa til Forrentning. Jeg skal læse det op igen. Det ærede Medlem siger: „For de aarlige Udgifter og for en Del af Forrentningen af de Midler, som gaa med til Forrentningen af ekstraordinære Udgifter, er der skaffet Dækning“. — Altsaa for de ordinære Udgifter. Og dernæst fortsætter det ærede Medlem: „Jeg siger for en Del; men der vil ikke gaa ret mange Aar“ — ret mange Aar; det vil altsaa være ret snart, maaske om 5 eller 6 Aar — „inden denne Dækning bliver fuldstændig, ja, mere end det“ — altsaa mere end Forrentning. Ja, hvis den er mere end fuldstændig, maa jeg dog have Lov at forstaa dette saaledes, at deraf ogsaa kan afholdes Afdrag. Det ærede Medlem sagde, syntes jeg, til mig, at det havde jeg ikke Lov til at lægge i hans Ord, men naar man er over fuldstændig Forrentning, er man ret nær ved Afdrag, og derfor gaar jeg ud fra, at det ærede Medlem mente, at den forøgede Indkomst- og Formueskat vilde medføre, at vi derved kunde forrente og afdrage de ekstraordinære Udgifter, og det have sikkert ogsaa andre Medlemmer her i Salen været

inde paa at tro, ogsaa den tidligere Forsvarsminister, at der var fuldstændig Forrentning i de ekstraordinære Midler for de 31 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Ekstraudgift, og at man altsaa i Virkeligheden ogsaa kunde komme til Afdrag derpaa.

Dette benægter jeg for det første, fordi jeg ikke tror, at Skatten i de første Aar vil indbringe mere end de 3 Mill. Kr. Det ærede Medlem sagde mig imidlertid paa dette Omraade og sagde, at det kan jeg ikke vide, og at naar jeg har sagt, at det var ikke paa de store Indtægter, at Indkomstforøgelsen overhovedet kom, saa havde jeg ikke Ret til at sige dette, det var ingen logisk Slutning. Der tror jeg ærlig talt, at det ærede Medlem ser galt. Den logiske Slutning er jo netop den, at naar der kommer flere Skatteydere til, og naar samtidig — thi det syntes jeg, det ærede Medlem glemte — den enkelte Skatteydere Indkomst falder, er der virkelig al god Præsumption, al mulig Rimelighed for, at dette gaar til paa den Maade, at der kommer flere og flere smaa Skatteydere til, og det er ganske sikkert ogsaa det, der sker. Thi det ser jo det ærede Medlem, at i Øjeblikket er der en Standsning. Men jeg nævnedes noget i mit Foredrag, som det ærede Medlem har oversprunget, nemlig dette, at samtidig med, at der er nogen Stigning paa Personskatten med Hensyn til Indkomst, er der et sikkert Fald paa Aktieselskabsbeskatningen, paa Foreningsbeskatningen, og dette viser jo netop, at det er de velstillede Skat, som svigter, men ikke Smaafolks Skat, hvad der paa Forhaand ogsaa er rimeligt. Det er paa Forhaand rimeligt, at der inddrages flere og flere Folk under Beskatningen. Det er Arbejdere, Smaafunktionærer o. s. v. som man efterhaanden finder frem, men som det var vanskeligt at finde frem første Gang, naar Skatten paalagdes. De, som have store Indtægter, er det nemt nok at finde, det er klart som Dagen; for det første ere de kendte rundt omkring, og for det andet er det næsten umuligt for dem at unddrage sig Skatten, selv om de vilde. Men det er klart, at de, som have smaa Indtægter, unddrage sig nemt Skatten; man finder dem ikke, de melde sig vel heller ikke selv — det plejer Folk ikke at gøre, naar de skulle betale Skat —, men efterhaanden drages de ind under den. Dette er ikke et Bevis — et Bevis kan ikke leveres, før vi have andre statistiske Oplysninger, end vi i Øjeblikket have, vi have dem kun fra første Gang, Indkomst- og Formueskatten